

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลียในระหว่างวันที่ 15 กันยายน-1 ตุลาคม 2543 นับเป็นรายการโทรทัศน์ที่สำคัญรายการหนึ่ง ที่มีการถ่ายทอดทุกๆ 4 ปี ตามระยะเวลาในการจัดการแข่งขันโอลิมปิก ซึ่งการถ่ายทอดในประเทศไทยล้วนแล้วต้องรับสัญญาณการถ่ายทอดจากประเทศเจ้าภาพ ซึ่งอยู่ในต่างประเทศทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการถ่ายทอดกีฬาโอลิมปิกทุกครั้งเป็นการนำสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาให้ผู้ชมคนไทยบริโภค

โปรแกรมการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกถือได้ว่า เป็นการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาทางโทรทัศน์ที่มีความสำคัญ และได้รับความนิยมนิยมจากประชาชนคนไทยและคนทั่วโลกเป็นอย่างมาก เนื่องจากในปัจจุบันต่างยอมรับกันโดยทั่วไปว่าโอลิมปิกเกมส์นอกจากจะเป็นมหกรรมการแข่งขันกีฬาตามกติกาสากลเพื่อผลแพ้หรือชนะแล้ว โอลิมปิกเกมส์ยังได้รับการยอมรับว่าเป็นสถาบันทางพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ อันมีจุดมุ่งหมายเพื่อหล่อหลอมอุดมการณ์ของความเป็นมนุษย์ไม่ว่าจะถือกำเนิดจากเชื้อชาติ ภาษาหรือสีผิวแบบใด ก็สามารถอยู่ร่วมกันได้ด้วยกิจกรรมของการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ ภายใต้กฎกติกาแบบเดียวกัน (นิรินาฏ กมลพันธุ์ฤกษ์, 2539: 2)

คณะกรรมการโอลิมปิกสากลประมาณการเบื้องต้นขั้นต่ำ สำหรับการถ่ายทอดโทรทัศน์ ในการแข่งขันโอลิมปิกเกมส์ฤดูร้อนครั้งที่ 27 ประจำปี ค.ศ. 2000 ที่นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลียระหว่างวันที่ 15 กันยายน ถึง 1 ตุลาคม 2543 ว่าจะทำสถิติคนดูรายการถ่ายทอดสดและเทปบันทึกการแข่งขันทั้งหมด ไม่น้อยกว่า 3,700 ล้านคน และจะกลายเป็นสถิติใหม่ของคนดูรายการกีฬาจอแก้วระดับโลกประเดิมศหัสวรรษใหม่ (“ปลายทางซิดนีย์,” มติชน (7 สิงหาคม 2543): 22.)

ในประเทศไทย ผู้ชมโทรทัศน์จะได้ติดตามการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย ตั้งแต่การแข่งขันฟุตบอลรอบแรก พิธีเปิดการแข่งขันอย่างเป็นทางการ การแข่งขันกีฬาหลากหลายประเภท จนถึงพิธีปิดการแข่งขัน ผ่านทางโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย โดยคำลิขสิทธิ์ในการถ่ายทอด ทาง เอบียู (ABU: Asia -Pacific

Broadcasting Union) คือ สหภาพการกระจายเสียงแห่งเอเชียแปซิฟิก ได้ซื้อลิขสิทธิ์จาก ไอโอซีคือ คณะกรรมการโอลิมปิกสากลในราคา 12 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทยและกรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งเป็นสมาชิกเอบียู ซื้อต่อจาก เอบียู ในราคา 240,000 เหรียญ หรือประมาณ 10 ล้านบาท นอกจากค่าลิขสิทธิ์ มีค่าใช้จ่ายหลัก ๆ เช่นการเช่า Space สำหรับทำงาน ค่า Production cost แต่ที่หนักคงเป็นค่าดาวเทียมขาขึ้นขาลงและต้องไม่ลืมค่าผู้บรรยายตลอดการแข่งขัน (โทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย [ทรท.], 2543 : 3)

ดังนั้น นักพากย์กีฬาในการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก จึงมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงคนดูให้เข้ากับเนื้อหาต่างประเทศที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม นักพากย์กีฬาจะเป็นผู้ที่ทำให้เกิดความเข้าใจและสร้างอรรถรสการชมให้น่าสนใจ สนุกสนาน ตื่นเต้นกับเกมการแข่งขัน นักพากย์จึงถือเป็นนักสื่อสารมวลชนที่มีบทบาทในการทำงานสื่อสารมวลชนที่สำคัญยิ่ง

ในการศึกษาวิจัยทางสื่อสารมวลชนที่ผ่านมา มีการศึกษาการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาและรายการกีฬาที่เกี่ยวข้องกีฬาโอลิมปิกมาแล้ว แต่ยังคงขาดมิติการศึกษาในเรื่องนักพากย์กีฬา ซึ่งสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเทคนิคการถ่ายทอดและรับสัญญาณ นักพากย์กีฬาที่ทำหน้าที่ในนามของโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้ถ่ายทอดตลอดการแข่งขัน ได้ทำหน้าที่ด้วยความเข้าใจในบทบาทเพียงใด พวกเขามีวิธีการ ขั้นตอนการทำงาน ไปจนถึง ความรับผิดชอบ ในฐานะนักสื่อสารมวลชน อย่างไร ในระดับใด จึงเป็นเรื่องที่ควรได้รับการศึกษา

คำว่า "พากย์" ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า "พากย์ น. คำพูด, ภาษา; คำกล่าวเรื่องราวเป็นทำนองเมื่อเวลาแสดงโขนหรือหนังใหญ่ เป็นต้น, บทพากย์ ก็ว่า."

มิ่งขวัญ เจียประเสริฐ (2542: 1) ได้กล่าวถึงการพากย์ในแง่ของการสื่อสารว่า การพากย์ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญ เพราะจัดได้ว่าเป็นโซ่ข้อสุดท้ายที่จะนำพาสารจากผู้ส่ง ไปถึงปลายทางคือหูของผู้รับฟังได้ เนื่องจากการพากย์เป็นส่วนที่เติมช่องว่างทางวัฒนธรรมทางด้านภาษาระหว่างผู้ส่ง (หนังต่างประเทศ) และผู้รับ (คนดูไทย) โดยนักพากย์เป็นผู้มช่องว่างนี้ แต่ปัญหาอยู่ที่การเติมช่องว่างนี้สามารถเติมเต็มได้มากน้อยเพียงใด

เมื่อพิจารณาในการทำงานของนักพากย์กีฬา จะเห็นว่าการพากย์มิได้เกิดขึ้นในสถานที่ที่ทำการแข่งขัน นักพากย์นั่งอยู่ในห้องส่งที่อยู่ในประเทศไทย พากย์การแข่งขันที่อยู่อีกส่วนหนึ่งของ

โลก นักพากย์จึงต้องมีกระบวนการสร้างความเข้าใจในเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยอาศัยประสบการณ์ ความเข้าใจ และการจินตนาการในลักษณะละคร (Dramatization) ประกอบไปด้วยตลอดเวลา เพราะการถ่ายทอดที่ได้รับมา มีลักษณะสำเร็จรูปต่างไปจากการถ่ายทอดกีฬาในประเทศที่นักพากย์กีฬาสามารถทำงานร่วมกันกับทีมถ่ายทอดได้ใกล้ชิดกว่า

อาจกล่าวได้ว่า การถ่ายทอดกีฬาจากต่างประเทศเป็นการเสนอเนื้อหาสินค้านี้ที่มีที่มาจากต่างชาติ ที่มีเนื้อหาและคำอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศ ในขณะที่ผู้ชมโทรทัศน์ชมการถ่ายทอดกีฬาจากต่างประเทศ คงมีเพียงไม่มากที่จะเข้าใจทั้งการแข่งขัน และเข้าใจการอธิบายซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก การบรรยายไทย หรือการพากย์โดยนักพากย์กีฬาคนไทย จึงเปรียบเสมือนห่วงโซ่ข้อสุดท้ายที่จะช่วยถ่ายทอด อธิบาย และตีความเนื้อหาการแข่งขัน รวมไปถึงการให้บรรยากาศในการชมการแข่งขันกีฬา ให้ผู้ชมเข้าถึงได้อย่างเข้าใจ ต่อเนื่อง ไม่ติดขัด

ตัวอย่างการพากย์ที่สำคัญในการถ่ายทอดการแข่งขันโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย ในครั้งนี้ เช่นในการเชิญคบเพลิงโอลิมปิกในพิธีเปิดการแข่งขัน ทีมผู้บรรยายได้พากย์ไว้ทำนองว่า “การให้นักกีฬาสาว ชาวอะบอริจิน มาเป็นผู้เชิญคบเพลิงคนสุดท้ายถือเป็นการให้เกียรติแก่ชาวพื้นเมืองดั้งเดิมในออสเตรเลีย...”

แต่บทความของ ในคอลัมน์ “เปิดฟ้า ส่องโลก” กลับให้ความเห็นหลังพิธีเปิดว่า “การให้ความสำคัญต่อผู้ถือคบเพลิงชาวอะบอริจิน ถือเป็นการแสดงความขอโทษจากรัฐบาลต่อชาวพื้นเมืองมากกว่า...” (นิติภูมิ นวรัตน์, “เปิดฟ้า ส่องโลก,” ไทยรัฐ (19 กันยายน 2543): 2.) ย่อมแสดงให้เห็นการให้ข้อมูลจากภาพเดียวกันที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ

การถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย ที่นับว่าเป็นรายการที่คนไทยเฝ้าติดตามชมมากที่สุดอีกครั้งหนึ่ง คือ การชกชิงเหรียญทองโอลิมปิกของวิจารณ์ พลฤทธิ์ เมื่อ วันที่ 1 ตุลาคม 2543 พิษณุ นิลกลัด พากย์ไว้อย่างเร้าใจว่า “...มีคำเตือนเตือนด้วยความห่วงใยอย่างยิ่ง ท่านใดก็ตามแต่ ที่มีประวัติเป็น โรคหัวใจ แนะนำว่า มวยคู่นี้ไม่ควรดู หรือดูก็ดูแค่ยกแรกยกเดียว เพราะมวยคู่นี้จะคู่กันที่สุด...” และอีกช่วงหนึ่งที่เป็นช่วงการแข่งขันในยกที่ 3 “...ดูการเกร็งแขนครับ... (ของวิจารณ์) วงใน “บูลัด” ทำอะไรไม่ได้ไม่ได้หนีบครับ..เกร็งแล้วกด...ไม่คิดกดก็ด้วย...นี่คือสิ่งที่เขาได้มาจากมวยไทยเลยครับ...” และในยกที่ 4 ยกสุดท้ายก็มีอีกส่วนที่สนับสนุนการพากย์ของเขา “.... ขย่ม ๆ แล้วเดินตาม ถอยก็ไม่ให้ถอย เดินตามก็ไม่ได้....ผู้บรรยายบอกว่าคลาสสิกสไตล์เลยครับ ... “นับเป็นตัวอย่างของนักพากย์ที่ให้สีสัน

ของการแข่งขัน ที่เร้าใจต่อผู้ชม ประกอบการวิจารณ์ในหลักมวยไทย บวกการแปลการบรรยาย ภาษาอังกฤษที่ได้รับฟังจากคำบรรยาย ทำให้การพากย์มีมิติหลายมิติ ที่น่าสนใจยิ่ง

มิติของการพากย์ อาจแบ่งคร่าว ๆ ได้ 2 มิติ คือการพากย์ตามบท (script) และการพากย์แบบคั้น (ad-lib) ซึ่งต้องทำควบคู่กันไปอยู่เสมอ ทั้งการให้ข้อมูล ข่าวสาร ที่เป็นจริง และการสร้างสีสัน บรรยากาศ การเร้าใจให้สนุก ตื่นเต้นกับเกมการแข่งขัน ที่มีความเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา เป็นสิ่งที่นักพากย์ต้องให้สัดส่วนที่พอเหมาะกับเกมกีฬาประเภทนั้น ๆ ซึ่งมีความแตกต่างกัน

Whannel (1992:113-115) กล่าวว่า โทรทัศน์ทวีความสำคัญมากขึ้นในหลายๆ ประการที่เกี่ยวกับการกีฬา ซึ่งในกีฬาบางประเภทอาจจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่แข่งขัน, กฎระเบียบบางประการ, ระยะเวลาในการแข่งขัน เพื่อให้เกิดความคิดที่ว่า รายการกีฬาทางโทรทัศน์มิใช่การแสดงข้อเท็จจริง(เสนอการแข่งขัน)เท่านั้น แต่จะต้องมอบความบันเทิงแก่ผู้ชมด้วย(Entertainment) ตัวอย่างเช่น กีฬามวยปล้ำในอเมริกาจะเป็นลักษณะของเกมสโว์ว์มากกว่าจะเป็นการแข่งขัน ผลการแข่งขัน จะมีการกำหนดไว้ก่อนแล้วว่าใครจะเป็นผู้ชนะ ดังนั้น ผลที่ได้จึงมิใช่การแข่งขันที่แท้จริง แต่สาเหตุที่มวยปล้ำยังได้รับความนิยมสูงในสหรัฐอเมริกาเพราะให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมนั่นเอง

ผู้ทำหน้าที่บรรยายการแข่งขันกีฬา หรือ “นักพากย์กีฬา” จึงเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในการถ่ายทอดความเข้าใจให้ผู้ชม เพื่อให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล ในแง่องค์ประกอบของการสื่อสาร นักพากย์กีฬา ก็อาจถือว่าเป็น ผู้รักษาประตู (gate keeper) คนสำคัญที่จะเลือกสรรข้อมูลที่มีอยู่มากมาย ส่งไปยังผู้รับสารที่อยู่ในลักษณะมวลชน ในเวลาอันจำกัด อย่างมีประสิทธิภาพ

“นักพากย์” ยังเป็นผู้เติมเต็มความเข้าใจในการสื่อสารให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น การที่จะให้ผู้ชมโทรทัศน์ชมภาพการแข่งขันกีฬาอย่างเดียว โดยไม่มีการพากย์เลย คงไม่สามารถทำให้เกิดความเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะนั้นได้ ซึ่งค้ำกับคำกล่าวอมตะที่ว่า ภาพหนึ่งภาพสามารถถ่ายทอดคำพูดได้นับพันคำ (A picture says a thousand words) ตามที่ Duane Michals (1996 :139) กล่าวว่าภาพหนึ่งภาพไม่ได้มีค่าเท่ากับคำพันคำ (A Photograph Is Not Worth A Thousand Words) เขาได้กล่าวว่า “เราจะเข้าถึงสิ่งที่ไม่เห็นในภาพได้อย่างไร เช่นความจริงของจินตนาการ ความปรารถนาที่เกิดขึ้นทันทีทันใด ความสลับกลับของภาพลวงและความเพ้อฝันของอารมณ์ ทางแก้ปัญหาคือการเสริมภาพด้วยภาษาที่ให้ประโยชน์กัน โดยภาษาทำหน้าที่เป็นผู้ร่วมงานที่ซื่อสัตย์

คำบรรยายสามารถ บอกเวลา วันที่ และชื่อของวัตถุ นั้น ภาษายังช่วยให้อธิบายสิ่งที่ไม่สามารถเห็นในภาพ ภาพถ่ายภาพหนึ่งไม่ได้มีค่าเท่ากับคำพูดหนึ่งพันคำ ทุกอย่างล้วนมีค่า”

การพากย์กีฬาต้องใช้ภาษาเพื่อการโน้มน้าวใจอีกด้วย นักพากย์ที่มีพรสวรรค์จะช่วยให้การติดตามชมการแข่งขันกีฬา มีความน่าตื่นเต้น น่าติดตามชมจนกว่าจะรู้แพ้ชนะ เป็นผู้สร้างความบันเทิงให้แก่ผู้ชม ไปตลอดถึงการให้ความรู้ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกีฬาประเภทนั้น จนถึงนักกีฬาที่กำลังแข่งขันกันอยู่ นักพากย์ยังสามารถสร้างความเป็น “ฮีโร่” หรือ “ซาตาน” ให้เกิดขึ้นกับผู้ที่เกี่ยวข้องในกรรมการแข่งขันจากการให้ข้อมูลและการใช้วาจาในการพากย์ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของบุคคลนั้น ๆ ให้เกิดขึ้นต่อผู้ชมไปในตัว

วิภา อุดมฉันท (2543:83) ศึกษาทัศนคติของผู้รับสารและผลกระทบที่เกิดจากสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์ข้ามพรมแดน ไทย-ลาว กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า ทีวีไทยและลาวมีข้อดีและข้อด้อยต่างกัน ในทัศนะของคนเหล่านี้ “ทีวีไทยมีโฆษณาที่น่ารำคาญ” ทีวีลาวไม่มีโฆษณา เวลาถ่ายทอดฟุตบอลโลก หรือเอเชียนเกมส์ บางครอบครัวจะเปิดไว้ทั้งสองเครื่อง แล้วดูทีวีไทยเป็นหลัก เพราะทีวีไทยพากย์มันกว่า ให้รายละเอียดเกี่ยวกับนักกีฬาและกติกาการแข่งขันมากกว่า “แต่ก็น่าหมั่นได้คนไทยชอบพากย์เข้าข้างตัวเอง ถ้าเป็นนักกีฬาไทยจะพากย์เชียร์จนออกนอกหน้า ต่างจากลาวจะพูดกลางๆ คนลาวฟังคนไทยพากย์กีฬาแล้วชอบหัวเราะกันเองบอกว่านี่แหละสไตลคนไทย” ย่อมแสดงให้เห็นผลกระทบจากการพากย์ของนักพากย์กีฬาไทย เป็นภาพสะท้อนที่ชัดเจน

องค์ประกอบสำคัญของการพากย์ที่ดีจึงขึ้นอยู่กับการมีวาจาที่ดี และเหมาะสมของนักพากย์ อรรถรรณ บิลันธนโธวาท(2539:3) ได้แปลศัพท์ “rhetoric” ออกเป็นภาษาไทย 3 คำ คือ “วาทวิทยา” หรือ “วาทศาสตร์” ซึ่งสามารถใช้สลับกันไปได้ในความหมายว่า วิชาที่เกี่ยวกับคำพูดและสุนทรพจน์ วาทวิทยาหรือวาทศาสตร์จะเน้นความรู้อันเป็นหลักวิชา อีกคำแปลหนึ่ง คือ “วาทศิลป์” เมื่อใช้คำนี้ หมายถึง ศิลปะในการพูด เน้นแห่งความหมายนี้จะรวมศิลปกรรมจรรยาของผู้พูดไว้ด้วย เพราะศิลปะแห่งการพูดนี้ย่อมพลิกแพลงไป แล้วแต่อุปนิสัยของแต่ละคน คำว่า “วาทศิลป์” จึงเป็นคำที่มีความหมายแฝงทั้งในทางดีและไม่ดี ในขณะที่ “วาทวิทยา” หรือ “วาทศาสตร์” เน้นความหมายทางวิชาการอย่างเดียว

การแข่งขันกีฬาและรายการกีฬาในสื่อมวลชนในประเทศไทยนั้น นับเป็นภารกิจหนึ่งที่สำคัญยิ่งต่อคนทุกกลุ่มในสังคม การจัดการแข่งขันในประเทศเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานรัฐ และเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแข่งขันระดับนานาชาติ ยิ่งเป็นที่

จับตามอง เพราะถือเป็นเรื่องที่ต้องเตรียมการในการแข่งขันที่ต้องทุ่มเทพยายาม ทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา นักกีฬา ผู้สนับสนุน สื่อมวลชน และผู้ชมที่ติดตาม ต่างก็เฝ้าคอยการแข่งขันอย่างใจจดจ่อ

ดังนั้น จากความสำคัญของเรื่องกีฬากับการพากย์กีฬาที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจ ในการพากย์กีฬาในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย นี้ ว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจวิทยุการทำหน้าที่นักพากย์ของนักพากย์กีฬาแต่ละคนนั้น ได้มีความเข้าใจต่อการทำหน้าที่ในฐานะนักสื่อสารมวลชน เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของผู้ชมทางโทรทัศน์ที่เฝ้าดูการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย ครั้งนี้ได้มาไม่น้อยเพียงใด

ปัญหาคำวิจัย

1. อะไรคือปัจจัยเงื่อนไขในการคัดเลือกนักพากย์ ในการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย โดยโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย
2. ต้องการทราบว่านักพากย์กีฬาครั้งนี้ มีวิธีการและเนื้อหาการพากย์ของนักพากย์ว่าได้ใช้เทคนิค หรือใช้คุณลักษณะพิเศษที่ส่งผลต่อการพากย์อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงหลักเกณฑ์และปัจจัยเงื่อนไขในการคัดเลือกนักพากย์กีฬา ในการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย
2. เพื่อให้เข้าใจถึงเทคนิคการใช้ภาษาในการสื่อความหมายในการพากย์การถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย และเปรียบเทียบให้เห็นถึงคุณสมบัติของนักพากย์กีฬาไทยกับทฤษฎีที่ว่าด้วย คุณสมบัตินักพากย์กีฬาทางโทรทัศน์ของต่างประเทศ

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยการพากย์กีฬาทางโทรทัศน์ จะใช้การศึกษาจากเทปบันทึกการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย ผ่านทางโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย
2. การศึกษา เทปโทรทัศน์การถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่ได้บันทึกระหว่างวันที่ 15 กันยายน 2543 ถึง 1 ตุลาคม 2543
3. การสัมภาษณ์บุคคลที่เป็นนักพากย์ ในกีฬาโอลิมปิกครั้งนี้ จำนวน 16 คน บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกนักพากย์ 1 คน และนักวิจารณ์กีฬาทางหนังสือพิมพ์ 1 คน
4. เอกสารประกอบในการคัดเลือกนักพากย์ และบทวิจารณ์การพากย์กีฬาจากสื่อสิ่งพิมพ์

ข้อสันนิษฐาน

1. นักพากย์กีฬาที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักพากย์กีฬา ในการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติที่เหมาะสมในการเป็นนักพากย์กีฬา ที่มีความรู้ ความเข้าใจเกมกีฬา และสามารถอธิบาย วิเคราะห์เกมการแข่งขันให้ผู้ชมเข้าใจได้เป็นอย่างดี
2. การพากย์กีฬาแต่ละประเภทกีฬามีความแตกต่างกันไป นักพากย์แต่ละคนมีจุดเด่นจุดด้อยแตกต่างกัน ทำให้การพากย์ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน
3. นักพากย์กีฬาที่ชำนาญในเกมกีฬาจะสามารถสร้างความเข้าใจให้ผู้ชม ในการชมการแข่งขันกีฬา ในขณะที่นักพากย์ที่ขาดคุณสมบัติจะทำให้ผู้ชมมีความสับสน หรือไม่ได้รรถรสในการชมการแข่งขันกีฬา

นิยามศัพท์

1. นักพากย์กีฬา หมายถึง ผู้ให้คำบรรยายภาษาไทย โดยใช้เป็นคำพูดและการใช้เสียง รวมทั้งการแปลจากผู้บรรยายภาษาต่างประเทศ
2. การถ่ายทอด หมายถึง การถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งที่ 27 ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย ระหว่างวันที่ 15 กันยายน – 1 ตุลาคม 2543 ซึ่งมีช่วงเวลาที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ซึ่งหมายรวมถึงการแข่งขันกีฬาที่แข่งในขณะนั้น และการบันทึกภาพการแข่งขันล่วงหน้า เพื่อนำมาถ่ายทอดในช่วงเวลาที่กำหนด

3. การพากย์กีฬา คือการบรรยายภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ที่ได้ผ่านการถ่ายทอดทาง

โทรทัศน์ และการให้ข้อมูลอื่น ๆ แก่ผู้ชมโทรทัศน์

4. นักพากย์ที่มีความชำนาญ หมายถึงนักพากย์ที่ความเข้าใจในกติกาการแข่งขันกีฬาเป็นอย่างดีและมีลีลาในการพากย์ที่ดี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เข้าใจคุณสมบัติของนักพากย์กีฬาที่ได้รับการคัดเลือกมาเป็นทีมพากย์กีฬาโอลิมปิก โดยโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย สามารถนำไปใช้เป็นแบบอย่างสำหรับผู้สนใจที่จะเข้าสู่เส้นทางนักพากย์กีฬาในอนาคต

2. เข้าใจถึงวิธีการพากย์ในการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาแต่ละประเภทว่า ต้องมีกลวิธีการพากย์ที่แตกต่างกัน นำไปเป็นตัวอย่างในการพากย์ที่ดีได้

3. ใช้เป็นแนวทางการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพากย์ หรือนักพากย์ในงานวิจัย สื่อสารมวลชนในหัวข้ออื่นต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย